

IN DE WEEK

met Rudolf Steiner het jaar door - weekspreek 50

Zo spreekt tot het mensen-ik,
Zich machtig openbarend,
Zijn wezenskracht bevrijdend,
De wordingsdrang van het wereld-zijn:
In jou mijn leven dragend,
De toverban verbrekend,
Bereik ik nu mijn ware doel.

Inspiratie

De passionentijd breekt aan. In kerken en zalen kunnen we de bekende melodieën van aria's en koralen uit de Mattheus- en Johannespassion weer horen. Dat alles met dank aan Johann Sebastian Bach in wie de inspiratie de weg vond tot deze meesterwerken. Sommige componisten hebben verwoord dat de muziek die ze componeerden eigenlijk al buiten hen als scheppingskracht bestonden zij 'slechts' de taak hadden die op te schrijven.

Wat nu, als er geen mensen geweest waren om geïnspireerd te worden? Dan zou de muziek ongehoord, zouden gebouwen ongebouwd, gedichten ongeschreven blijven. Rudolf Steiner noemt die scheppingskracht het wereld-zijn. Het wereldzijn geeft de natuur weer vorm en aanschijn, het kleurt als uit een machtige kleurdoos de planten, dieren, avondluchten in al hun pracht. Het is hetzelfde 'zijn', dat in mensen datgene wekt, wat Rudolf Steiner bij de opening van de eerste vrijeschool benoemde als: levend wordende wetenschap, levend wordende religie, levend wordende kunst.

Het wereld-zijn zoekt de mens om zich te kunnen openbaren, om daarmee verlost te worden uit de toverban van de belofte. Zo eenvoudig is het: het ware doel van de schepping is scheppen. Vraagt dat van mensen om zich tot iets groots te ontwikkelen? Om een Bach of Michelangelo te worden? Het grootse is er al, dat hoeft je niet te worden. De schepping vraagt om gezien, beleefd, genoten te zijn, om daardoor verlost te worden. Wederkerig wekt het in mensen door de wordingsdrang ik-kracht en bewustzijn.

Wie de wereld leert kennen, leert zichzelf kennen. Daarin ligt de opdracht van de school, kennis zo over te dragen dat het tot levende wetenschap, eerbied en kunst wordt.

Jaqueline van der Waals schreef over het tot klinken brengen van de natuur het gedicht

De herdersfluit

Eens ging ik langs het lage riet,
Dat ruischen kan en anders niet,
Toen, langs mijn pad, een herder kwam,
Die één van deze halmen nam,
En dien besnoeide en besneed,
En maakte tot zijn dienst gereed.
Door dit gekorven rietje, dat
Als dood hij in zijn handen had,
Dien stemmeloozen stengel zond
Hij straks den adem van zijn mond,

En, als hij blies, zoo zong het riet,
En, als hij zweeg, verstomde 't lied:
De zoete, pas ontwaakte stem
Bestond en leefde slechts door hem

Zoo gaf ik gaarne wensch en wil
In 's Heeren hand en hield mij stil.
Zoo dan, als door een rieten fluit,
Bij zwiingend eigen stemgeluid,
Gods adem door mij henen blies,
Hoe groote winst bij kleen verlies!

Vit: Nieuwe verzen 190